

הלבות יומ טוב סימן תקיד התקטו

קלה בָּאֵר הַגּוֹלָה

ש הଘות אשרי
בפרק ד דברה
וההדר כי בפרק ב
ראשית בשם
קניזתלמי ושהאר
פוקים
רב פרא בשוד גרא

א מימרא דבר פפה ביצה כ"ד

באור הלכה

אומנם, שפה ורוא לא הרבה את המיפוי הזה בעותק השם מרבה:

א (א) דורך לישראל. והוא כדי להזכיר בעד שרב ישנאל דרים ה'הו, דמן הפקם למקר לישראל הביאו, וכן בacz'ן בעכ'ר'ם מעתה להביאו פרות או גדים מערביים-טוב והביאו באים-טוב, בכלחו אסור, ולא ארלינגן עיביד כי להריהם או

משנה ברורה

שאינו מכבר או בגדים, ואין צוריך לומר שמדובר להנחות באיכותם וראש הפתילה כדי שתJKLMק יפה: **יא** (מח) צוריך לברך אשר קדשו במאצוריו ועננו וכו'. שהקלחת נר בזומטוט גספין מצוה היא פמו בשבת⁴², ואמנם חל בשפטה, אולם מיל שפה ושל יום טוב⁴³. וכן בזומטוב שני של גליות צוריך לברך:

הגה קדם שגבענס בבאור זה השיקן, אעטליק לדעון הנקרא באבורה בברוך קדנה. איתא נביעה כד עמוד ב': אמר רב פפא, הלכטה, גבר שתחביה דודון ליישנא כל בוטטוב, אם יש מאותו פמיין במתקhor, אסורה, ולערוב נמי איסורין בקדמי שעשעה. ופוש רשי", דהאי אסוריין, לנו משום מקצהה, מדלא לקטן מאתמול אקציזה מדעתה, ואפללו לבריך שמעון דלית לה מקצהה בעלמא, מוזה בזה, עין שם. ומאריך אקטרם זלעברך אסוריין בקדמי שיעישו ומקדר עיל-גב דילן דעלמא רישעישו, פוש רשי", קדרי של לא קבנה מפלאכת יומטובו, ומה קאמר בקדמי שעשעו רואוין, וממשמע דלאחרין מפירים, לנו אפללו לענבר רואוין גני, משמע דבקען זמן קראוי לעשנה, וטעם, מדקאמר רישעישו בקדמי שעשעה, דזא הווא זמן חל וקראי לעשנה, וטעם, דליך קחמיין קחמיין לאסאל כל היהים שמי וגמ אחריך בקדמי שעשנה, דאי אמרת קחמיין זלעברך אסאל זומטוב רואוין, קישין שא פא אמר לבריך בזומטוב רואוין לך ולעט לוי בקדמי ויטשען אל לא קבנה מפלאכת יומטוב, שיקרין נפקא מגעה בקדמי שעשעה בין אלו לשיטות, דלרש"י ויטשען אל לו רפישו דהטע שухמירין בקדמי שעשעה קדרי של לא קבנה מפלאכת יומטוב, שיקרין דין זה בין למי שהובא בשביבו ובין לאחרים, אבל לדעה קאחרונה, דהתעם שухמירין בקדמי שעשעה הוא קדרי של לא כבוי לומר לכתחלה לעופוים לך ולעט לוי, יש מן הפטוקים דבסכינה להו דזה התעם איננו שיך רק לענין לאסאל בקדמי שיעישו מי שוחוק באשביבו אבל לא לאחרים, דבבדאי לא אמר עכויים לך ולעט לוי קדרי להנחות לאחרים, דאן אסורה לאחרים וללא יומ לשליטה זו יש גלא לענבר זמן אחרים, ואחריך מטר מדי ואין צוריך קראוי בלבך משום מקצהה⁴⁴ ולאחריך מטר מדי ואין צוריך להמתין אפללו בקדמי שיעישעה, ויש מן הפטוקים שטוקרי רוגם לשיטה זו, קאפור בקדמי שיעישעה בולל בין לו בזין לאחרים⁴⁵. עוד אראה שם בקמרא: אם אין מאותו פמן במתקhor, תוקף הפתוחו מטר, חוץ לחייבים אסורה; והאי אסורה הסכימו הפטוקים דהאו רק לאוכל ולהנחות מהה, אבל בטול למל מטרו. וגהה מך לא הנפער הגמור נאכל דאזריך להמתין אחריך בקדמי שיעישעה, שמע מגעה דבחומרן הקלול דאן צוריך להמתין לאענבר בקדמי שיעישו, אבל ר' קראוין אפללו הסכימיו רוגם בזעה צוריך להמתין לענבר בקדמי שיעישו, אף בזעה אפללו אונין הנוגאין להחמיר ענין מהפרק פרעה השניה, לענין תחומיין ואישון בבלוד. ועוד יש גלא לענין תחומיין דהא באשביב'

א (א) דורך לישראל. והוא הודיע בבהיא למבר בער שירב ישראלי אומתו. ועפה נבוא לבאר את אמותו. לאטט חוץ לארבע אמות מקומות שעמיהם הגבי את היבר, ואין לטלטל

מילואים

הלבות يوم טוב סימן תקן תקיד

המשך מעמוד קלב

[משנ'ב ס'ק י] ס'ק ג אוט ג) שכיריו דומה יותר למכשירי אוול נפש, ולא לדבר הנעשה לצורך אוול נפש ממש, מה שאינו כן הבהיר אש שנשניתה ליבורך אוול נפש ממש.

9) ובטעם והדר בשרלענין העברת אש, אין ריך לרוחה לטלת לבית חבירו ולבשל שם כדי למניעת העברת אש ביבתו, בגין הגראי קרליין חוט שני יומם טוב פ"ג ס'ק ג אוט ד) שכן שיש הנהה חביבית מההברעה, נחשתה היא בערוך ואול נפש מורה, והוורה ביום טוב לבתיהל, מה שאין כן באבו, שאין מונע האהה חביבת אל ריך לבתיהל, ולכלת בית חבירו ואין בו הכרה של אול נפש.

10) אכן, כשביל לאולן אצל ישראל, מודה האיר שאינו רשאי לכבות, השתקפותה והרגין קרליין (שם) עד זרין ציריך לעזקה לכלת בית חבירו שמஹמתה זה אינו יכול לכבות את האש.

[משנ'ב ס'ק יא] ס'ק יא) לשכירות פטבל הפקעה גופא⁽¹⁾.

11) אמנם, לבנות בשビル שלא יחרה המאבל מעט, כתוב לעיל (ס'ק יא) שרי ל'כבוד פטבל הפקעה גופא⁽²⁾. שיק בב' ג-ב) שאסור. דעת הגושי' יוציארכ ש"ב פ"ג הע' נה' מה שארון באופן שאין שיש שיטקלקל טעם אלא ריך ישנתה מרואהו ויראה כשרוף, אך אם וחורך מלוחתבשעד שלא יהיה ראוי כל קרא לאכילה, מותר לכבות את האש, כיון שעשרה תיקון בגוף האוכל, ונוחש הדבר צורך אול נפש ממש.

[גיה'ל דה' אן] ס'ק יא) כל ד' יש להזכיר קיומם טוב שילצץ פטבל הפקעה גופא⁽³⁾.

12) אכן, להעמידה את הנור החולק בתוך חול תיחור, מבואר ברמי'ן (ס'ג י' ו' ובשע'א' צ' ס'ק ז') שמותר אף ביום טוב ראש השנה, וכן להלן (ס'ג י' ו' ראה משנ'ב ס'ק כב') שמותר אף ביום טוב ראש השנה, וכן משמע מהביה'ל שם (ד"ה דבר), ואף שכבות המשנ'ב שם (ס'ג כב') שנבען להחומר דעתה השוער שאור לגרכם ביבר לאחר זמן, מ"מ כתוב שם (ס'ק כ') שלעתה מה מהחרונים אין איסטר לחתת נר בחול, כיון שאינו עשרה מעשה כיובי בגוף הדורך הדולך.

[משנ'ב ס'ק ז]

זריה צ'ק א'ל-ג'ש מפקש ומפקר הפקבי⁽⁴⁾.

8) ולענין איסטר לטול מוקצתה בסגירות ברוח של בלון ג' לאחר שפהות ברח אהורה, דעת הגראי' קרליין (חוט יומם טוב פ"ג ס'ק ז') שמנדר ואש אין לאסטר, שיוון שותור לאדם לטוגר כשמוקית גבשילו וכן לו אחרית, אין זה מקצתה אוthon.

הלבות יום טוב סימן תקן תקנו

המשך מעמוד קלה

של מוקצה, באופן שהנצר תלש את הפירות לצורך עצמו, וכדלהן (ס'ג י' ו' ובשע'א' צ' ס'ק ז') ר' הוכירה רק את יומם טוב, כתוב שם עליה לשוב לרבר על נר של שבת,

וש למר שחולין נר נקי ותברך עלי', שהרי לא קבלת עליה שבת, עדרין, והויסי', שלכתהלה תחו ותוכר שיתא את יומם טוב ברכבתה. ואם טעה ביום טוב והוכירה ברכבתה שב מקום יומם טוב, דעת הגראי' אלישיב (לקט הל' יומם טוב פ"ג הע' ח') שצרכיה לשוב ולברך להוכיחו של יומם טוב.

סימן תקנו

דין דברים הכאים ב'יום טוב מחוץ לתוחום

[משנ'ב הקדמה]

כדי של לא נתקה מפלא כתה יומם-טובו⁽⁵⁾ וכור', משומן מזקע'ה⁽⁶⁾ וכו', בין לו בין לא-אחים⁽⁷⁾ וכור', אבל בטול מפרק⁽⁸⁾.
) ובבואר הדבר הרבה בת הימים של שלמה (ביצה פ"ג ס'ה), שנגאי הוא לאודם שרינה מלאלכת שבת או יומם טוב נזראה בבהיה'ל להלן ד'יה'ה (יש) שיש ראשונים שכובטו אף לרשי' הטעם שאסרו והו שוכבבו שם ושם יהוש שמא יאמר לנכרי, וראה מה שוכבבו שם, ואף שאמ יהנה יש לחוש שמא יאמר לנכרי, וראה מה שוכבבו שם, ואף שמטעם זה כל שכן שאסרו להינתה מהמלאכה בשבת או יומם טוב, ואם כן אין צריך לטעם שאסורים בשבת ויום טוב מושום מזקע'ה, כתוב הר'ן (ביצה ג' ב' הרי'ך ד'יה'ה אבל מ'ם) שמי'ם צריך אף לטעם

מילואים

הלבות יומם טוב סימן תקיד תקתו

המשך מעמוד קודם

אלא ביפורות, ומושם שהם נכשימים מהווים למחה, וניכר עליהם קצת אם נתלושו הימים או אטמול, ואכן הנכרי תולש אל יום שומר בדעתו לילך ולמכורם, כדי להיביא מן המשובח, אבל בצדית דגים לא אמר כן, ומושם שאינם נכשימים מהווים מלחור נוכן כתוב המשניב לדלן (ס' ק' כה) לחלק בין תלית פורתו לצידת דגיט, וכן אין ניר עליהם כל כך אם ניצודה הימים או פורתו, עוד שיתן שבדם אתמול והנחים במים ביבירות [שאין זה מושם צירח במבואר בשוע"ל עלי' (ס' תצע' ס' ח') ולא מושם נוכחה במבואר במסניב שם (ס' ק' ג')], ובמו כן יתכן שבדם אתמול אף שלא ליהבם למוכרים אלא למחורת, כי חשש שמא למחורת הימים לא עלה מעדתו דגיט, ובצירוף דעת שיש' ורור הראשונים שאף בהדרי תולש או צד בימים טבו מוחר בזים טוב עני או רור כדי שעישן, ועוד יתכן שלא עדם ליבור וירושאל הקינה אלא ליבור ירושאל אחר, והרי אף לדעת ר' יש מוחרים לאחירים ביום טוב שני מרד [בל hollow] (ס' ק' ט'), ועוד שמשמעו מהמג'א שדעתו נתה להתריר בנכרי שאם מכור, ולא סבור אלא במביא דרנן [שולא בדברי הבביה' להלן (ד'ה דרנן)] שלא התריר המג'א אלא בקצץ, ועד שיטם טוב שני אחר שיעור בכדי שנישעו ומשום שמחת יום טוב.

[ב'ה"ל ד'ה חרונ]

דאיינו עוזה בשפבי יישראלי⁽⁷⁾ וכור, עין שם במקצתת-הקהל⁽⁸⁾.

(7) ובביאור דברי החוי ארט כתוב הקף החויים (ס' ק' א), שייתכן שאף הוא לא התריר אלא במכור בעיר שוחבה נכרים, וטמן על המעין בדבריו שם (כל ק' ס' י' ומכואר בשוע"ל להלן (ס' י')).

(8) שבtab, שאין נוכחה שם אלא בהביאו הנכרי מוחון לתהום, אבל לא בשעה השעה הנכרי מלאה גמורה בשביב ישראל, והרי שם לא מזכיר שעה שעשה הנכרי מלאה גמורה אלא שהביא מוחון לתהום, ובמכואר בבייה' לעיל.

מי שהיה לו לפתח טמוניים בקרע, ובא נבריו החזאים לערוך ישראל, שאסורים באכילה ובטלטל עד מצאי שבת בכדי شيءו.

אולם למעשה, כתוב הגרשוי איעורבר (מאור השבת ח' א' סי' יח ס' ק' נה) שמותר להיכנס לבית זו, כיון שלא נשא שאסטר חoil להינות אלא הבית אליו רק בהבאת המפהח, ולא מצאו שאסטר חoil להינות אלא מוגף הדבר שנעשה בו האיסור. ובטעם הדבר שאסטר להינות מן הפלחות, כתוב שם שיבין שטמנוט בקרע הריהם בטלים לקרע, וחושב כמי שאים בעלום, ובשוחזיא אוטם הנכרי מהקרע נשאב הדבר באילו העשה האיסור גנופם.

וכן דעת הגרשוי אלישיב (מלבים אמר ניר עמי תקכח), והוסף, שאפלו אס פתיות הדלת עצמה נעשתה באיסור, בגין שפתחו את הדלת על ידי בוטש מגנט, מימי מוחר לדיחבנט לבית, שכן שפתוחות הבית נחשבות כהורות המונעה להיכנס לבית, ואין היישר אל נהנה מגוף המלאכה.

(2) אבל באופן שאין בו ממשום ווקצת, כתוב בשוע"צ להלן (ס' ק' י' ז) שלשות אל מוחר לאחרים אף בימים טוב.

(3) וכן לדעת האסורים משום שאנו ימורי לעשות מלאכה בשביב, כתוב להלן (ס' יב) ולעליל (ס' רעו ס' ב) שאסורה אף לאחרים, ובטעם הדבר כתוב הבב'ח (ד'ה ורואה ל'), שיוכן שאסורה אמריה לנכרי קל והוא בשיעי הבביה', עשו בו חכמים החקקה לאסורה כל דבר שנעשה בו מלאכה מן התורה על ידי נבריו בשביב ישראל, ולא חילקו בין מני שנעשה המלאכה בשביבו לבני אחרים [ראו להלן (ס' שכבה ס' ק' עד')].

ובטעם הדבר, ראה להלן (ס' ק' מה) ובשוע"צ (ס' ס').

[משנ'ב ס' ק]

והוא פרק דין בקהיא למקפר בעיד שרב יישנאל ק' רומים ב'ה'ה⁽⁹⁾. (5) וכן מבואר בשער' להלן (ס' י), אכן הרמ'א כתוב שם שהוא הדין בעיר שדרים בה מוחצה ישראל ומהצ'ה נכרים שאסורה.

[ב'ה"ל ד'ה נרכן]

וצרך עיין בಗור' הפקר⁽¹⁰⁾.

(6) וטורף דבריו של ספר הר הכרמל שם (ס' ט' ד'ה ד'ה מיהו), שלא כתוב המג'א בשם הרין שנכרי המביא למכור והוא שתלשם הימים

הלבות יומם טוב סימן תקיד תקתו

המשך מעמוד 270

בשביבו וכדרלהן (ס' ט), כתוב בשוע"צ שם (ס' ק' קכ') שומרות לצורע במלאה דרבנן, ובמוציא שבת יש להתריר מיד בכל אופן.

כב' פרט' ודינן בזחן.

[שוע"צ ס' ק]

הראה פרק שארי תני' שאיות אסורה מפה שעשיה קעט'ם בשפבי יישראלי⁽¹¹⁾. (20) אבל מה שאסורה בו בימים מודין מוקצתה כובליעל, כתוב לעיל (ס' רעו ס' ק' ח) שאינוי נאסר מושם קר בהנאה הבאה [וראה שם ובס' ק' כב' פרט' ודינן בזחן].

[שוע"צ ס' ק]

הראה פרק שארי תני' שאיות אסורה מפה שעשיה קעט'ם בשפבי יישראלי⁽¹²⁾.

(21) אם ברוך ואכל, האם מותר לענות אמן אחר ברכתו, כתוב לעיל (ס' ק' צ'ו ס' ק' ב-ד) לענין אדם שאכל דבר איסור אף שאינוי אסורה בעצם בגין שנדר שלא לאוכל דבר מאכל, וכך אם הוא דבר שאינוי אסורה אלא מדרבן, שאסורה לענות אמן על ברכתו, וכן אסורה למי שאכל בריך על קר ברכה אחרונה, כיון שאין זה מברכ אל מאנץ, וכל זה באכלו במזוז, אבל אם באכלו בשונג, יכול לברכ ברכה אחרת.

[משנ'ב ס' ק]

אפשר לסמוך עליהם לצורע גודל או לזרוך שבת על כל פנים במלאה דרבנן, ובמוציא שבת יש להתריר מיד בכל אופן. ובטעם הדבר כתוב היריב'א עירוביין מ', א ד'ה גוש'י זיל, והובא בשוע"צ שם), שהישראל נהנה ממלאכת הנכרי בכר שאיתו ציריך לטrhoה ולילך למקומות שבו גודל ההודס ולהריזו במחומר. (19) וכן רוצה למכוון נאוף המותר כמכור בשער' לעיל (ס' רעו ס' ק' ז) דבר שעשה בשביבו בזכר באיסור, כתוב לעיל (ס' רעו ס' ק' ז) שאסורה למוכרה ביותר מושוי דמייה, וכן לענין הנהה מודמי מלאכה שנעשה בשבת על ידי ישראל, שכחבת לעיל (ס' ק' ד) בשוע"צ שם (ס' ק' ז) שמורתה, כתוב הגרשי איעברק 'ושו'ת' מנהת שלמה ח' א' סי' ה אות ג ד'ה הנהה שכול והנאה מהחוץ כפי שהיא קדום שנעשהה בו המלאכה, אבל מונה שהחזייק להחוץ מחמת המלאכה, אסורה להחוץ.

ולענין הנהה לצורע מעתה, בגין נבריו שאסורה שופר מוחץ ליב' מיל' שההוא איסור תורה לכמה פוטקים, ראה להלן (ס' ק' נב'), כתוב ל�מן (ס' רעו ס' ק' פ) שמותר לתקוע בו אף למי שהובא בשביב, משום שהנתה מעזה אינה הנאה כיון שמצוות לאו ליהנות ניטרנו [וראה מה שכחנו בבייה' לעיל (ס' רעו ס' א' ד'ה אסורה)]. ואף לטעם שאסורה להינות מלאתה נבריו שאסורה לנצחה בעשות מלאכה.

ב ערבין ל"ט
ג קרי"ר והרא"ש שם

- (ב) * אם ייש מפניו במקורה או (ה) במשמעותו, (ג) אסור אף למי שלא הוקא בשביילו
 (ד) לאקלו בוגדים (ה) ואפלע עבר עונן לפיו ולטשו, אסור לבלען) (ו) לשכירות המשגה פ"ח מ"כ
 הדורמות, (ז) גואפלו (ג) לטטלטלן אסור, ולערב מתרים (ז) בכדי (ז) [ג] שיעישו. (ח) ובשניהם טובים

באר היטב

(ה) שופטשר. אם היישראלי קנה דגש מהאנונייה כדי מעריך יהוד-טור ובהuptim
אצל קה"י בלא חומר וקיים-טור וזהו שהאה טוב וזכה גם כמור קראשן,
שרי, דלא מישען שכאנונייה קורי הולך אם איןנו נחנה בקהליפין, קמ"ש ג"ד
דינון קרי. מאנארטנס פליקון קרי: (3) אסראר. משום נקמתה, דבתקאה קנה
לפיטרני שפערן מורה: (4) לטפלטן. ועוד שיש המשך קדילן ישי ואלך דכבר
בטלטל טלית אעפ"י שיש אסראר באכילה לא-טול. ע"ש, קמ"ה אורולק עליו זכבר
שאן קח רוח אכילה לא-טול. קמ"ה סס"ד בתקאה: (5) שיישו. שלא
הנקה מאנטז וויט. צע"ז ראמ"ק און מביא בחטם יון קישנאל גען לו
יענותו שיביא דיגים מעיט וקה"י שקה תבקיא ביריט יון פיטרני זכבר מז.

ונרמול סיכון טו שקבב שנראה להקל אל אם בכיא לשנאלן גיטס לפקוד בירוט ראשן

משנה ברורה

ו. ומשם מסתימת הפסוקים, לפאלו אם קבר ברך על
 דקמץ הָאָרֶן וְגַם, דכין דאסור באכילה, מילא אסור
 א בטוטול, קטע חנוך לקלבים אבל הקא לאו דעתה להשליקה
 לפאלו לעיר שהארה תחולת יום אחר, בין שאסור באכילה עד כדי
 ה ובמה שכתבנו שם במשנה ברונה: (ז) בカリ שיעשה.
 שפטתין שעור קרי שיעינה בחל שובי אינו נהנה מפלאות יוסט
 טראשל השואה רק יום אחר, או בחוץ לאירן גונעה הקלאקה ביומ
 טובים של גליות, שלערכי יום ואשון יום טוב הָאָרֶן, לפאלו הקב

שער הצעיר

[*] אם יש מיפוי במחבר. וב' מה' ב' בשם זרעאלת: א"י שהביה שושנים לדורון פירוט בראשון האשנה ערבה אותו בשאר שושנים שבכלים שנכנעו

בעירט ואותו שהייא קאי'ם מושכים, וצד'ה להפוך לקרוית בירוא שדי בקיירן קאקסן, עשו. וכן קשווית קרי-תבאה סיון טס, קיגם שהייא זי' דודן לישען, מפער ביוט' שני יישען אחור לזרק וו'ס אפללו שלא לצער אורחים, ואות

ישן-ישראל שהזוכה לו אם ופונן אוירחים מקנתקה קספרארים לאכל בקייטו של בעבה"א, אך לאוירחים קספרארים עליון בבחילה בירוט יש להחמירו, וכך מה שגונטפק קמג"א בזמנן אוירחים אם כבעה"ב מקר ואלאל עפַּתם, לש להחמירו. וביקו"ט שנוי הנסמק לשבת

מפרק לזרען בזק שפה. ע"ש. וען בקבי"ח ב-
סימן חוסך קביעה"ב שאנדרטום סוכרים עד' באוּוֹ שבח זו ביריט ותהי'ה בשבל
בעיה. ואורם לאודיטים, כל און קובען אולוֹן וק שפוא במקורה, לא אונלוֹן
הנתקען. וען בזק שפה. ע"ש. וען בקבי"ח ב-

בכיתו של ענבר ברכבתן, שר. פון בושה נושא נזם לילך א"ח כ"ג ד סקון, א"י שהנורו ודורין מישען צד בעיר אנטוורט דורך אגיה בפרוטות המכושין, ולפעלה מפשעה, והשׁתַּחַת בקדב אצזריך שעוד טעמנים; וחתם אמר חיל ואסר ובמקבש בפניהם לברך גער שפה א"ן. שביב שם אמר הילוי ר' נימן: [ל] שעשן. עיי' גיטין ל' בכרב ענבר שפה א"ן.

ה' בראור הילכה
ו' ובכיאו רוק לישעא, אף שענין בקצתה אסורה, וודלא פמגון-אברנעם, ובבעל-

גדהך כמו שרוֹזָה בעצמו לטלך מנה דמ'א במאכער בסיסין רונט לה' מהפער דיטריין באקיעעה הרא זונא קללא עשו בשבלל שעהה יושאל ב'וים-יטוב, אבל אם עושה בשבלל שיקעה ב'וים-יטוב כמו ק' הא אס'ר'הו⁽²⁾, וכמו שמאכער

בשיטון רעו גבַּי נר⁽²⁷⁾ וכל קהָאי גְּנוֹן, וכן רְאִיתִי בֵּיתִ מְאִיר שְׁחוּלָק עַל הַפָּגָד אֶבְּרָקָם בָּנָה, וְלֹא כִּי לְפִנֵּיו הָאוֹר זְרוּעַ דְּמָכָרָבָן כּוֹתָה לְהִיאָ לְאָסָר בָּנָה נָאָכָן לְפִי מָה שְׁפָקָה קְשַׁלְמָן-עַזְרָךְ לְהַקְּלָל, וְדָלָא בְּרָאָכָן, וְפַרְשָׂוּ סְגִינָה

ונבננה כפשלט. אין לנו ראייה לענין זה לאSTER. עד כאן פה"ה. וכך משבע מאליה ובא שלא הפתיק קתרא דבגאנז אברעם רק לענין יומיטוב שי דיין יש למסמך בו להזכיר בקדמי שיעשה. ויש מארחונים שהולסיניג על

מִפְגָּנָן־אַרְכָּטָם לְעֵשֹׂותה הָיָה לְזָיוִינָה קָטוֹרָה, וְלֹא דִּיקָוּ בְּכָל־זֶה. וּמִפְּלָקָטָם קְרָאָה רָאָם כִּי־זָהָב לְזָהָב עֲדָד סְפָק, יְשָׁה לְסְפִירָה בְּקָצְצָן אֲפָלָה לְעַבְנָן קְלָאָה גְּמָרוֹה לְעַרְבָּה שֶׁל מְזָאִי יְסֻמְכָּבָּה רַאֲשָׁה בָּדָד, וְלֹעֲזָרִין חַחְמָמָן שֶׁל הַהְבָּרָבָּה בְּקָצְצָן

שלא יצטרכַ בקדרי שישייה למוֹצָאִי יְמִינָה רַאשָׁן אֲפָלוּ אֵם לא יַגְהֵן לְזֶה
עַד אַדְרֵי פָּקָק, כִּי נְרוֹאָה לְעֵנֵינוּ דָּעַת: * אֵם יָשַׁמְפִּילָנוּ בְּמַחְבָּר, וּבְכָאָ
שָׁהָרָב יָגַן בְּמִגְוָן בְּמַחְבָּר, לְאֵין בְּמִינָה, לְאֵין שְׂרָבוֹן מַפְּחָ

בכל דפריש מוקבא פרייש' משומש דआיאו רב הכהן גולד זלעה, כי בז' המבאיין פרות למפכו, מבאיין אוthon שנטולשו הרים יוזר ממה שטבאיין אוthon שנטולשו

(ה) ואפל' עבר ונתקן וככ'. והוא קדין אם בשוג (ט) נתקן לו
אסור לבלע⁽²¹⁾ דקמaza הוא, בשאר אקליטת אסורה⁽²²⁾: (ו) ואפל' לטלט

גמי בטלתול דומנא רטבל. וכך דמי לנבהלה דאסונה באכילה ושב לבלבים²⁴, וגם נבבלה אין אסורה מחייב אשור היום. ומטעם זה,

שעשרה מיליאן נמי' (ח) אסוד טיטטוג. וכן בוטסוך פערך ד בענין (יג) של יונגה מללאקה שעושית בשבל ישנאאל בום-טוב, ובינין טוכב⁽²⁵⁾: (ח) ובשני מים תוכבים של גליות. דמעקרא מירא באזין

טוב שני, דממתין עד לערב שהוא חל, וכן הוסיף אף בשני ימי שער

(ג) ודרלעטיל קספין עeo אַנְגָּלִים נֶה, דגש שם לא מחייב גזע: (3) ובחודשו לביבא קב"ה רבנו יונה, דמתעם זה השביכין לה בוראו לתקון פיזם כסעיף ז. וצין במאגר אבן קתנס סעיף א' שבאמת טעם אחר קצץ⁽¹²⁾ ובשנאי מרבנן

הקבאים בשבת דר' קכט ובש' קערק טפין רעו; וזה שכתב רש"י מטה
בחבוי האחרונים: (ט) בש"י ושב"י פוסקים: (1) כינו אלו לאוין הטסורים
בין שפנורות של עכבר או של יונאי[16] לרשי ורב"א פרק בכ דר' קכט

וילשנ' א' וילשנ': (ט) אֲפָרָא בְּעַרְבָּרִין דֶּךְ מ': (ט) בֵּן קְמָבּ הַפִּתְחָמָר, וְהַכְּוֹנָה
הַגְּנוּאָתָה אַסְטוּר מְפָה שְׁעַלְהָ הַעֲכֹרָם בְּשַׁבְּלִיל יְשָׁאָל⁽²⁰⁾, וּבֵן קְמָבּ קְרָשָׁא⁽²¹⁾ בְּעַדְבָּרִים
, עַן שָׁם: (ט) דְּבַרְיָה שָׁם אַיִּתָּא בְּשָׁם רַב נָעַן לֹא מִשּׁוּם שְׁחַתְּחִיל בְּקָרָר, אַלְכָה

טעמָא דבִּירוּשָׁלָם וְסֻכָּתָה רַبִּי אֱלִיעֶזֶר מֹשֶׁם וְהַחֲנִיל בְּקָרָר, קָלָא רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שְׁלִיגָּעָלָה, וְגַם, זֶה לֹא מֵאַיִלְךָ

הלו^אבות יומם טוב סימן תקתו

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק ג]

יש בו מושום מזקאה וכו', יש בו מושום גוזרה⁽¹³⁾ שמא יעללה ויתולש⁽¹⁴⁾ וכו', ואפללו לקטן וגוזן קעפ"ס לעצמו שך טעם זה⁽¹⁵⁾. (13) והנפקא מינה בין הטעמים, כתוב בשעה"ץ לעיל כי' שכח ס"ק ט) שאנס הפירות מוכנים לתליה, והיתה דעת הנכרי על כך מרוב יום טוב, אין לאסור אלא מטעם פירות הנושרין זוראה מה שבתבון שם), ואס ערך כל' עבהה וכדו' כדי לתולשים בגין לפת רצונן, אין לאסור אלא מושום מזקאה, כמו שבתבו התוס' (ביצה ג, א ד"ה גוזה).

(14) אף שבויים טוב הותרה מלאת אוכל נפש, כתבו התוס' (ביצה שם) שלא כל המלאכות הותרו אלא מלישה ואפייה ואילך, וכ恬ב המשנ"ב לעיל (כי' חוצה ס"ק י) שכר היא דעת הרבה פוסקים. ו דעת הש"ע שם (ס"ב) שאין מלאכות אל' אסורת ביום טוב אלא מדרבן ובטעם הדבר רואה במשנ"ב שם, וראה בבייה'ל לעיל (ס"י תצעו ס"א ד"ה איין).

(15) ולענין נכרי שאפה פת בשבת, כתוב הש"ע לעיל (כי' שכח ס"ד) שיש אסורים גם אם אפה שלא בשלב הישראל אלא בשבי נקרים, וש לחוש לו אס לא בשעת הדחק, ובטעם הדבר כתוב המשנ"ב שם (ס"ק ט) שהוא משום שבדבר מאכל אדם לחוט אחריו, יש לחוש שם בתריר לו יאמור לנכרי שאפה בשלב שבת, וכ恬ב בשעה"ץ שם (ס"ק כ) שטעם זה פשוט הדבר שאם נכרי תשל פירות או צד דגים לצורכו, אסור לישראל ליהנות מהם [ונמשמע מדרביו שאף לטעם זה אין לאסור אלא בו ביום, וכמובואר בש"ע שם (ס"ה)].

[שעה"ץ ס"ק ג]

וגם אין חילוק בין שהרויות של צפויים או של ישןאל⁽¹⁶⁾ וכו', וזאת לעיל בسطמן שיבנ'ה בורקה פעריך גזון ייגן⁽¹⁷⁾. (16) וכן כתוב לעיל (כי' שי ס"ק יב), שאף שכד דבר שרין לנכרי איןנו אסור מושום מזקאה, מושום שאין הנכרי מזקאה דעתו מכלום, מ"מ דבר שהוויה מחובר בין המשמות או מהוור צידה אסור אף שהוא של נכרי, ובטעם הדבר כתוב בשעה"ץ לעיל (כי' שבד ס"ק ט) שלא פלוג רבנן [זרואה רשי' ביצה כר, ב ד"ה אם]. והחוורא כתוב (אור"ח כי' מוד ס"ק ח), שכין שהרויות היו מוחוביים בכניות השבת ולא היה עומדים להشمיש אדים, אין דעת האגד עלייהם כלל, והו הוא מזקאה אותן מודעות, ומושום רק אין הבדל אם הם של ישראל או של נכרי.

(17) שכבת שם, שדעת הבית מאיר והగ"ז, שאף גורגורות וצימוקים של נכרי שנתיibusו למגרי אסורים מושום מזקאה, כיון שלא מועלה להם חומרה מבואר להלן (ס"ה) ומה שחויר הרמי"א שם (ס"ב) מודבר בתניibusו קצת שמועלה להם חומרה מבואר בש"ע שם (ס"ק י) שכן מזקאה מודעתה של נכרי, כתוב בשעה"ץ

שם (ס"ק י) שאין מזקאה מהטעם גזן.

[משנ"ב ס"ק ד]

בגוזן קדרש שגבקץ אסorus לזריהם בו⁽¹⁸⁾, וכן שאר הגזאות⁽¹⁹⁾. (18) ואס שומרה להריה אותו במוחרר כדלעיל בש"ע (כי' שלו ס"י), ואס כן לא נהנה והישראל מללאכת הנכרי, שהרי יכול היהليل ולהרייחו במוחרר, כתוב המשנ"ב לעיל (כי' שכח ס"ק נ) ובשעה"ץ שם (ס"ק נ-ט) שכד דבר שנעשה בו מלאה על ידי נכרי בשבי ישראל, אנסר בהגאה אף שיכול היה הישראל להיתנות ממנה לא מלאתה הנכרי, אלא שכןין שבתוב הרמי"א שם (ס"י) שיש מזקאות, להוציא ליקטם בשבת ולעדת המג"א הרי זה ספק והם מזקאות המשן במילואים עמוד 64

[משנ"ב ס"ק א]

כין דעל-כל-פניהם עושה קלאקטו כדי שירגה היישןאל ביטום-טוב⁽²⁰⁾. (9) ולענין האס צריך למחות בנכרי בשעושה מלאתה בשביבו, ממשמע לעיל (כי' שי ס"ק עט-ט) לעני נכרי העשוה גבינות בשבת כדי למכור לישראל, והוא מודר למחות בנכרי בשביבו [כדי שלא יאשר מושום גבינות עכו"ם] שמורת לעשות כן ואינו חייב למחות ביד הנכרי כיון שהגבינות עדין של הנכרי, וכן כתוב לעיל (כי' רעו ס"ק יא) לעני נכרי המודליך נר בשבת ביבו בשביל שידנה הישראל שאינו צריך למחות בידו אלא אם כן הנר והעצים של הישראל זוראה לעיל (כי' שי ס"ק עד').

[משנ"ב ס"ק ב]

דמתקירין מספקא, אויל אולשן או גוזן ביטום-טוב⁽²¹⁾ על דעת לקביצאן לישראלי⁽²²⁾.

(10) וכ恬ב החזו"א (אור"ח סי' לו ס"ק א ד"ה ובוטס') שלדעת המג"א לעיל (כי' שען ס"ק ט, הובא במשנ"ב שם ס"ק יז) שהபורס מעודה בשבת איןנו חייב הטהת אללא כשבועשית מכה הארטם. אם כן כshed הנכרי מלאתה צידה אללא כשבועשית מכה הארטם. אם כן כshed הנכרי את הדברים על ידי לחי (חכח) או קווקרי [כמפני סל שפיו הדרב ופיו אחד צר, ונכנס הדג בפיו הרחוב מזקיא ראו בפיו הדרב וכשבא לחזור נתפסים לחיז בטל וניצוד (רש"י שבת יח, א ד"ה בלחיה). שאין הצידה נעשית מכהו, יש מקום להקל לאחרים כיוון שלא עשה הנכרי מלאתה דארויתא, וכמובואר בש"ע להלן (ס"ה). (11) ובטעם הדבר שאסרו מספק זו איסור מזקאה וזה איסור הנאה מלאלכת נכרי, כתוב לעיל (כי' תצעו ס"ק ז וסי' שכח ס"ק לב) שהוא דבר שיש לו מזקאים במזקאיים טוב אחר כדי שימושו. לפwi זה, באס ישאה את הפירות או הדגים שהביא הנכרי עד מזקאיים טוב הם יתקללו במגרי, כתוב בשעה"ץ לעיל (כי' תצעו ס"ק י) שיתכן שיש להתרטם באכילה אף ביום טוב, מושום שלא נחשב לדבר שיש לו מזקיא במזקאיים טוב, אבל באופןו של הא התקללו לגומי, כתוב שם שיש להחמיר, ממש שיש הסבירים שהטעם שאסרו מספק הוא לא מושום שהוא דבר שיש לו מזקיא, אלא מושום שכמה פעמיים ראו חכמים להחמיר ולאסור אף ספק דרבנן.

ומה שכבת דמתקירין מספקא וכו' על דעת להביאן לישראל, אין כוונתו שהספק הוא אם תלשם הנכרי ביום טוב, וכן אם תלשם בשלב הישראל, שהרי באופןו זה מבואר להלן (ס"ק כ) שמורת במזקאיים טוב מיד מושום ספק ספיקא, אלא כוונתו שבודאי תלשם בשלב הישראל והספק הוא רק אם תלשם ביום טוב, וכמובואר בבביה'ל להלן (ס"ג ד"ה אפללו) שכןין שמבייא דורון ליישראל ועוד תלשם בשלבי זוראה שידעת הרמב"ן שנכרי המביא פירות כדוריון ביום טוב ודאי ליקטם היום, והספק הוא ליקטם.

[שעה"ץ ס"ק ג]

שפתן טעם אחר קאת⁽²³⁾. (12) שכבת שם, שמן והסתם כל המביא דורון או שמבייא למכוון מביא מן המשובחים שנלקטו או שניצחו דיוון, והביא דבריו המשנ"ב לעיל (כי' שכח ס"ק לא). והנפקא מינה בין הטעמים מבואר בבייה'ל שם (ס"ז ד"ה ויא") בסתם פירות שמנצאים אצל הנכרי נזידוע שליקטם לעורך ישראל שלדעת רビינו יונה זה נשבע לודאי ליקטם בשבת ולעדת המג"א הרי זה ספק והם מזקאות לערב מיד דעת המටירים שם בספק.

מילואים

הלוות יומם טוב סימן תקירות

המשר מעמוד קודם

לא בפיorth, ומושום שהם נכשימים מהווים למחה, וניכר עליהם קצת אם נחלשו הימים או אטמול, ואין הנכרי תולשם אלא ביום שגמר בדעתו לילך ולמוסכם, כדי להביא מן המשובח, אבל בעידת דגיט לא אמר כן, ומושום שאיתם נכשימים מהווים למורה בכך המושיב לדין אמר כן, ומושום שאיתם נכשימים פירות לצדית דגיט, וכן אין ניכר עליהם ס'ק כח לחלק בין תליות פירות או אטמול, ועוד, שיתוקן שגדים אטמול והנחם כל כך אם יעצדו הימים או אטמול, ועוד, שיתוקן שגדים אטמול והנחם במיטים בבדתו שיאין זהה מושום יידה מבואר בשיער לעיל (ס' יצז ס'ח) ולא מושום מוקצה כמבואר במשניב שם (ס'ק יג), וכן אין יתכן שגדים אטמול אף שלא היה הדעתו להיבאים ולמוסכם אלא למחורת, כי חחש טמא למחורת הימים לא תעללה מעדתו דגיט, וביצירף דעת רשי' ורוב הרשונים שאף בחדאי תולש אז צד לערוך ודישול הקונה טובי עני או רור כדי ישועה, ועוד יוכן שלא עדם לצורך ודישול הקונה אלא לעזרך אטמול אורח, והרי אף לעת רית ש מתוירם לאחריהם בימי טבו שני מוד [נדמלחן (ס'ק ט)], ועוד שמשמע מהמגיא שדרשו טעה בהדרת הנכרי שבא מבוכו, ולא אטסרו אלא במבאי דוחן [ונשלא כדברי הבודיל' להלן (ר'ה ודורון)] שלא התייר המגיא אלא בacz. ועוד, שיטם טבו שני אין אטסרו שואה בבל, שורי לבני הארץ ישאל לעלום מטור נכוין מה שכותב המשניב להלן (ס'ק נ) שיש אמרים שואה הטעם שהקלו לענן תחומיין, ומושוםvr שך דעתו שם שיש להקל הנכרי שהביא דגיט למוכר, שמורה לאוכלים ביום טוב שני אחר שיורם בכדי ישיעו ומושום שמתה יום טוב.

[ביה"ל ד"ה חרוז]

דאיינו עשה בשביל יישראלי⁽⁷⁾ וכור, עין שם במקצתית-ישראלי⁽⁸⁾.

(7) ובביה"ר דבריו והחי אדרט כתוב הך החיים (ס'ק א), שיתוקן שאף הוא לא התיר אלא במכור בעיר שורבה נכרם, וטמן על המיעין בברירו שם (כלק ס'י) וכמבואר בשיער לעיל (ס'ק יג).

(8) שבtab, שאין והוכה שם אל היבאה הנכרי מחוץ לתחים, אבל לא בשעשה הנכרי מלאה גמורה בשבי ישראל, שהרי שם לא מזכיר שעשה הנכרי מלאה גמורה אלא שהביא מחוץ לתחים, וכמבואר ביה"ל לעיל.

הלוות יומם טוב סימן תקירות

270 המשר מעמוד

בשבילו וכדרלהן (ס'ק ט), כתוב בשעה"צ שם (ס'ק קכ) שמורר לצורך מצעה, בין שאין להרש שעשה מצווה הבהאה בעבריה ונראה שם ובס'ק קכ פרט זינים בווז.

[שעה"צ ס'ק ט]

ךראה קידין שאיר עקאות אטס רפה פקעה העכום בשביל יישראלי⁽⁹⁾. (20) אבל מה שאטס בו ביום מודן מוקצה כובלעיל, כתוב לעיל (ס'ק ט) שכבה ס'ק טה וס'ק ח' וקוי ס'ק ט' שאטס גמור שוםך רק בתאה הבהאה מאליה, ובשעה"צ לעיל (ס'ק ט' קא) כתוב שיש המתוירם הנהא מוקצתה אף בשאהנה הנטה הבהאה מאליה, בגין המדריך בידים ביום טוב עצים שאסורים בטטלול מושם טעל', ונשאר בעץ.

[משניב ס'ק ח]

אטס רפה בלב⁽¹⁰⁾, דמקצתה הרא, פשארכ אכילה אטס⁽¹¹⁾.

(21) ואם בירך ואכל, האט מטור לענות אמן אחר ברכתו, כתוב לעיל (ס'ק צ'ק ס'ק ב-ד) לעין דוד שאבל דבר מאכל, אף אם הוא אטס רפה בעצם בגין שדר שאל לאוכל דבר מאכל, אף אם הוא אטס רפה שאטס אלא מדרבן, שאטס לענות אמן על ברכתו, וכן אטס רפה שאטס בלבד עליך ערך ברכה אחרונה, כיון שאין זה מברך אלא מנאץ, וכל זה באכלו במויד, אבל אם אכלו בשוגג, יכול לבקר ברכה אחרונה.

מי שחוין לו לפתח טמוןים בקרעך, ובא נבר החראים לעזרך ישראל, שאסורים באכילה ובטלטל עד מושאי שבת ב כדי שימושו. אוולט למשעה, כתוב והגרשי' אויערבך (מאור השבת ח'א סי' יח ס'ק נ) שומרה להוכנס ליה זה, כיון שלא נעשה שם אישור בפניהם הבית אלא רק בהבאת המפתח, ולא מאננו שאסור חול ליהנות אלא מונך הדבר שנעשה בו האstor. ובטעם הדבר שאסור להונאות מן הפלתו, כתוב שם שכון שטמוןים בקרע הרים טבולם לקרע, וחשובים כמו שאים בעולם, ובשותיאו אותם הנבר מהקרע החשוב הדבר כאילו נעשה האיסור בגופם.

וכן דעת הגרשי' אלישיב (מלכים אמאניך עמי תקכח), והוסיף, שאפלו אם פריחת הדולת עצמה נעשתה באיסור, כגון שפטות את הדול על ידי כוטס מגנט, מימ' מורה להוכנס לבית, כיון שפתוחות הבית נשבות כהסתור המונעה לדרכנס לבית, ואין היישר נגהן מגוף המלאכה.

(2) אבל באפין שאין בו מושום מוקצת, כתוב בשעה"צ להלן (ס'ק יט).

שלשנותת אלו ומורר לאחריהם ספק בוים טוב, (3) וכן לדעת האסורים מושום יארום לנבר לעשות מלאה בשביבו, כתוב להלן (ס'ק יט וועל' סי' רט ס'ק ב) שאסרו אף לאחריהם, ובטעם הדבר כתוב הבביח (ר'ה ונראה ל), שכון שאסור אמריה להנרי קל הווא בעיני הבירות, עשו בו חכמים הדריך לאסרו כל דבר שנעשה בו מלאכה מן התורה על ידי נבר בשביב ישראל, לאו חילקו בין מי שנעשה המלאכה בשביבו לבן אחרים ומואה לעיל (ס'ק ט' עט).

(4) ובטעם הדבר, ראה להלן (ס'ק מה) ובשעה"צ (ס'ק ס).

[משניב ס'ק א]

והוא קידין בקהילא לאטס בעיר שבר יישראלי קרים (ב-הה').

(5) וכן מבואר בשיער להלן (ס'ק א), אכן הרטמא כתוב שם שהוא הדין בעין שדרים ממחזה ישראל ומחוצה נברים שאסור.

[ביה"ל ד"ה נירוי]

וציריך עין גגון הספר⁽¹²⁾.

(6) תורף הר הכרמל שם (ס'ק טז ד"ה ד"ה מירוח) שלא כתוב המגיא בשם הרין שנכרי המביא למכורDOI וואי הוא שתלשם חיים

אפשר לטמוך עליהם לצורך גדול או לצורך שבת על כל פנים במלאה דרבנן, ובמוציא שבת לשיהור מיד בכל אונן.

ובטעם הדרר כתוב הרטמא (ערובנן, מ, א ד"ה גרש"י זיל, והובא בשעה"צ שם), שהישראל נהנה מלואכת הנכרי בך שאינו ציריך לרוחה ולילך מקום שבו גול ההודש ולהריחו במוחבו.

(19) וכן אמר רוחה למכוון [באפין המטור מבואר בשיער לעיל (ס'ק ט' שבכ' ס'ק ולקמן (ס'ק תקח)] דבר שעשה בשביבו הנכרי באיסור, וכן לעניין הנזード (ס'ק ז' שבכ' ס'ק ז') שאסור למוכבה ביותר מששי דמייה, מדרין מלאה גמור שעשהה בשבת על ידי ישאל, שכותב לעיל (ס'ק ט' ובעשעה"צ שם (ס'ק ז' שמותרת, כתוב והגרשי' אויערבך (שוית מהנתה שלמה ח'א סי' ה אות ג ד'ה והונא) שכ' זה בתאה מושויה החפץ כפי שהיא קודם שנעשהה בו מלואכת, אבל ממה שהתקירק הרצף מהמתה המלאכה, אסרו לדיונת.

לעוני הנאה לצורך מצחה, בגין נבר שהביא שופר מוחץ ליב מיל שدوا איסור תורה לבמה פטוקם, ראה להלן (ס'ק ב-ב), כתוב ללקמן (ס'ק פ' פ) שמורר להקענו בו אף למ' שהובא בשביבו, מושום שהנאה מועטה אינה הנאה כיון שאין להונאות ניתנו [וראה מה שכתבנו ביה"ל לעיל (ס'ק רעו ס'א ד'ה אטס)]. ואף לטעם שאסור להונאות מלואכת נבר הרא יאמר שהוא לעשות מלואכת.

מילואים

הלוּכּוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקַטּוֹ

המשך מעמוד קדום

שמותר לומר לנכרי לטלטלם ולהניהם היכן שירנה. (24) אמנם, דבר אסור אף בהנאה בגון חמץ [זהו הדין בענינו במליעל ס' ק"ד], מבואר בברורי לעיל (ס' תמד ס' ק"א) שחק שהו נועד לכלבים אסור לטלטל, משום שאסור ליתנו לכלבים [וראה מה כתוב בשעה י"ז לעיל (ס' שכבה ס' ק"א)], אולם, בשעה י"ז לעיל (ס' תה"ע) הוכח מחלוקת האם מותר ליתן איסורי הנאה [חוץ מחייב ס' ק"ב ע"ז] על כלב השפק.

[משנ"ב ס' ק"ג]

שוב אינו גננה מפלאכת יומ-טוב⁽²⁵⁾. (25) ולוא ודוקא בשעה הנכרי מלוכה לישראל מעצמו, אלא אפילו עבר ישראל נהנה לנכרי לעשות מלוכה עבורה בשבת, כתוב השוע"ע לעיל (ס' יש ס' ב') שמותר לו ליתנות ממנה במואי שבת לאחר שיעבור שיעור בכדי שימושו.

[ביה"ל ד"ה חותן]

שיקנה ביטים-טוב כמו קא אסא⁽²⁶⁾, גםו שמקבר בטיון רעו גבוי גרא⁽²⁷⁾. (26) והוא הדין בנכרי שיקנע לו ישראל דמיitti כדי שיתופר לו גבר, ובערב שבת סמוך להשיכה אמר לו הירושלמי מהר לא גורתה לתפור לי את הבוגר, והשיב לו הנכרי עשה זאת למען שבת, שכתב לעיל שם ס' ק"כ שאסור ללבשו בשבת כיון שהנכרי עשה כדי שיזונה הירושלמי שבת, וכן זהה לוחקת נר.

(27) והמג"א (ס' ג) כתוב, שיתק שודוק בהדלקת נר אסור אפילו בקצת, שכן שיי אפשר להיתנות ממנו אלא בשבת, והאי כוונת הנכרי שיזונה ממנה הירושלמי בשבת, מה שכן כיון כוונת הנכרי כדי לישרם והונאתם אף לאחר השבת, יתרון שכן אין כוונת הנכרי כדי שיזונה הירושלמי מלוכתו בשבת, ואיתו עשה אלא אדעתה דעתשה כדי לדחשלים מלוכתו, ונשאר בעצ'ע.

(22) והוא הדין מי שבירך על דבר מאכל, ונתעורר לו איזה חשש איסור במאכל או אפילו חמורא שיש לה על כל פנים מקרו, כחוב בש"ת שבטל היל' חז"ק סי' ב ו'ה' סי' כד אות א' בשם השדי חמץ, שאינו חייב מחמת איסור בכחה לבטלה, לאכלה ולהכחנט עצמו לחוש איסור בקנס תעשה, אלא צריך הוא לומר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם עד', מבואר בשוע"ע לעיל (ס' רוז סי').

אכן, לעין מי שבירך על פת קודם הבדלה, כתוב הרומי"א לעיל (ס' רעא סי' ה) ובמשנ"ב שם (ס' ק"כ) שיאכל קומת כדי של תהייה ברכתו לבטלה, אף שאסור לאכלה קומת כבודה כמבואר לעיל (ס' רעט סי' א'). ובטעם הדבר כתוב בשוו"ת שבת הלוי (שם), שימושים איסור ברכיה לבטלה שעשהו על כל פנים לעין פרוסת המוציאי כמי שהוחחיל לאכלה מבעוד יום, שמותר לו להמשיך באכילהו אף משחישכה.

למי חולה שאין בו סכנה שוצרק לאכלה מأكل ווקצת, הסתפק בשוו"ת רענ"א (מהדורק סי' ח) האם מוקצת נוכח בחוב שמא לאיסור ואיסור להתרפהות על ידי אכילתogn, שאף לשיטות בשוע"ע לעיל (ס' שכבה סי' י') שהותרו כל השבותים חוללה שאין בו סכנה [וראה בפתחו תשבה (ירוי סי' קומה סי' ח)] שספק הו אל כל השיטות שם חוץ משיטות הרוי⁽²⁸⁾, מטעם הרוי מבואר ברומי"א (ויריד שם סי' א) שאסור להתרפהות על ידי אכילת איסורי הנאה אף שאינם אסורים לא-ודרבנן, או שמא אין המוקצת הנשבת אלא לאכלה והותר, אלא שאסור לאכלי מושת חלול שבת דרבנן, ואיסור זה הותר חוללה שאין בו סכנה כלל, ומודבי המשנ"ב לעיל (ס' שכבה סי' נח) ממשוע שמותר, וכן ציד והחו"א (או"ח סי' מד סי' ח), וכחוב בפתחו תשבה (ויריד שם סי' ח) שכן היא מסקנת הרעיק"א הניל.

[משנ"ב ס' ק"ג]

קמוקצה הוא, וכן"ל⁽²⁹⁾ וכו', לאו דעתה למשילקה לכלבים⁽³⁰⁾. (23) ומ"מ כל זמן שהמוקצת ביד הנכרי, כתוב לעיל (ס' יש סי' עח)

הלוּכּוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקַטּוֹ

המשך מעמוד קלן

ס' ק"ה לה) שכן שכך היה עיקר גודלם, משום כך התולשם הרוי הוא שער דבר מגידלו וחיבר מושום קוצר [וראה מה שבתנו במשנ"ב לעיל סי' שכבה סי' מ"ז].

[ביה"ל ד"ה וש']

קנין גנום ראמ"ג גננה גנינה שפ"א אל-אמ"ר⁽³⁶⁾.

(36) ומ"מ אין לאסוך ממעם זה אף ביום טוב שני ברית, וביאור הדבר כתוב השפט אמרת (ביצה כה, ב ר' בתוט) שלמרות שערק סבת התקנה אף לרשוי הדיא כדי שלא יאמר הדישרלן לנכרי לעשות מלוכה בשבייל בום טוב, מ"מ גדור התקנה לא היה אלא שלא יהנה הירושלמי מלוכת יומם טוב, וגנונו חכם בול' להתקנתם של כל מקומות שיאטו דננה מלוכת יומם טוב התירוי, אף אם יש לחוש שמא יאמר לנכרי לעשות מלוכה בשבייל. וביאור נספ' בגב השוע"ר הורב (ס"א בהגה"ה), שברק שאסור לו לומר לנכרי מהמלוכה ביום טוב ראשון, היה לו היכר וסיכון שלא לומר לנכרי לעשותות לו מלוכה ביום טוב פעם אחרת.

הזרון בשביבו, שלמארה עצמו אסור אף שלא הובא בשביבו [בדעת הסמ"ק (חוב בשעה י"ז סי' יט) שאף לשיטת ר'ת אסור לאחרים שלא הובא בשביבו], אלא שלצורך אורחיו הירוי [בדעת הראי"ש (חוב בשעה י"ז סי' יט) לשיטת ר'ת מותר לאחרים].

[משנ"ב ס' ק"ג]

אף לאוות יישראלי בצעמו שחוּקָא בשבילו⁽³⁴⁾. (34) שכן שיקנע עמו אכן זה נחש כמי שעשה הנכרי לצורך ישראל אלא לנצח עצמו כדי להרחדת, אלא שכן לסמוך על סברא זו אלא ביצירוף דעת רשי' שמתיר ביום טוב שני בכל אופן, אבל ביום טוב ראשון אסור בירין שמיים כוונת הוכרי בשיטותו היא כדי שיזונה הירושלמי ביום טוב, ובמובואר ביה"ל לעיל (ד"ה דורון).

[ביה"ל ד"ה אמ']

דא לא יקיא רלא חישבי מחר בירין שמן שהם דילם גם על קעצייט⁽³⁵⁾. (35) ובטעם הדבר שנחובים הם למחובר, כתוב במשנ"ב לעיל (ס' שלו

הלוּכּוֹת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקַטּוֹ

המשך מעמוד קלן

אלא מתחולת הימים [אנמנם, אם הביאו בתיחילת היום, באופן שאמ לא נתלה השנכרי הילך אף בלילה, נערק לומר שהביאו מותך התחום, כתוב החוטפות שבת שם (ס' יש ט' ד"ה כתוב) בדעת המג"א שפושט שתלילים שהילך בלילה הובאו מוחץ לתחים, ואיסור במתמי

(78) ולעין אם יש לשער את היבכדי שיעשר מתחולתليل שבת, או מוחבוקר של יום השבת, כתוב ביה"ל לעיל (ס' שכבה סי' ד"ה מותך בשם המג"א). שכן אין שמיים כוונת הוכרי בלילה, יש לתולות שמן הרטם לא הילך הנכרי אלא ביום, ואין צורך לשער בכדי שיעשר'